

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
 ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמופריס".
 המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
 דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
 המערכת איננה אחראית עבדך תוכן ה-
 מודעות, כולל מודעות הסתפוסמות תחת
 כותרות "רו"ח לצרכו". רו"ח לנוסע
 וכו' הסוכנות ונערכות על ידי המערכת.
 החפצה: דוד טופל וכניו, תל-אביב,
 רחוב אחיהרעם 24, טלפון סס' 56713.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:
סלבי קשת

עורך תבנית:
אהרון צור

כתב בכיר:
אלים המערכת

אלי תבור:
אריה קרו

חברי המערכת:
 ישראל ביבר, ניצה גבי, שיע נלור,
 גילי גלילי, דויד הורוביץ, ורתי ורד, רוגי
 וזרח, אברהם חרוש, אוקסר סאבור, משה
 לשם, אביבה סס, עמוס קינו, שלמח טרו.

הצייר הראשי:
שמואל ברתור

עורך דפוס:
מנחם סעברח

אריה אריאל:
נתן רוז

העתון הנקרא ביותר במדינה

דעת על דברים הנוגעים לגורלו של עם ולחיי אדם. ואני משוכנע שאם ינסה מישורו לברוק את הדבר, יופתע מאד מיאדת הרצינות של ציבור הקוראים לגבי מידע זה.

לפני כמה ימים התחלתי לקרוא מכתב. כשהגעתי לפסקו "בנשיקות שמות, מבת שבץ". נוכחתי לדעת בצער שאינו מיועד לי, ושהגיע אלי בטעות. חיפשתי את המעטפה, ומצאתי רשום עליה את הכתובת שלהלן:

"לכבוד מדמואל גילה בית-יוסף סגרה (אילניה), דואר נע גליל תחתון, צפון הארץ, ארץ-ישראל, אטיה, העולם הזה."

אורנה הצרונה (3:5) שמעה את הוריה מדברים על כיבוש חציהאי סיני, התערבה הילדה ואמרה: "אמא! למה לא כבשו את כל האי סיני?"

מדוע לא חזקו? מכירים את זה כבר? אין פלא. גם את לילי גלילי לא הצחיקה הבזיחה הזאת. להיפך, היא באה אלי כמעט ברכה בשאלה מה לעשות עם המעשייה הזאת. 16 קוראים שלחו השבוע באדיבות הרבה את הבדיחה הזאת למערכת, לשלל אחד מהם טוען בתוקף שראה זאת במו עיניו, וכל אחד בטוח לחלוטין בזכותו לפרסם של 10 הלי, המגיע לבצל הקטע המוצלח ביותר במדורה של לילי.

אומנם, הרקע לבדיחה השתנה קלות מ'מכתב למכתב. אצל משה כהן, צה"ל, אמר את החוכמה שארל הקטן (גבוהו 180 סנטימטר), בשיחה בין שני חיילים, בעוד שאצל הגנר בארי ממשרה-העמק הצעירה את ה'הערה המחוכמת הזאת אחת מתברות ה'קובץ (שאינה בקיאה כל-כך בגיאוגרפיה)'. כדי להימנע מאי-הנעימות של דריקת מכ'תבים לסל, ביקשש אותי לילי להסביר פעם מה היא בעצם רוצה מהקוראים המתעוררים על הפרס כדי שבוע והשולחים לה מכ'תבים. ובכן: כל הומור יירצה וכל חוכמה נאמנה, אין בודקין בשעת הסכנה. בודאי נוכחת כבר לדעת, כי העולם הבא הוא מדור גמיש, ויכול להתאים את עצמו לכל סוג של חכמה העולה בדעת משתתפיר קוראיו.

התנאים הם רק שניים: (א) שהחומר יהיה קצר ככל האפשר, (ב) שיהיה מקורי ככל האפשר. אין טעם לשלוח כמותי אינסור פיות של הבדיחות המתהלכות ברחוב. את אלה גם אנחנו שומעים, ואולי עוד לפניך, כי כלונן כאן אובדים נורא בדיחות. לעומת זאת, נוטה לילי חיבה מיוחדת למעשים שהיו בך ובחברייך. כאשר נודף מן המעשים האלה אותו ריח דק ובלתי-נתפס של אמת-החיים — מסתערת עליהם לילי כמוצאת שלל רב.

ולסיכום, אל תקבל יותר מדי ברצינות את הבכיות שלה על ריבוי המכתבים. גם לילי היא רק בחורה, וכל בחורה אוהבת להיות פופולרית. כשהיא מציינת בדואר היומי שלה, אין היא מצליחה להסתיר שעיניה מבריקות מהנאה.

אורי אבנרי

מכתבים

ארי חבל
 הדי לכם סיכום המאורעות של החורש האחרון, כפי שילמדו אותו הדורות הבאים בנוהי'לדים:

רוח, רוח, רוח, רוח —
 פה הלכנו על בטוח:
 יפגש על הסואץ —
 עבד אל-נאצר יתפוצץ

אוי חבל, חבל, חבל:
 עבד אל-נאצר לא נפל,
 לא תלו אותו על עץ —
 כל העסק התפוצץ.

שמעון בן-גבר, עזה
 השבועון האמריקאי טיים קרא להישננו "אפר הנצחון". כמה נכונה הנדרה זו. כי דומני שמעולם לא היה עם מצד רוח רע כל כך, עוד ביום נצחוננו. אוי לארינת העולם שכברו יחידיו כדי לשלול מבין שינינו את פרי הנצחון!

שמואל דואק, חזרה
 בני ברית בחרנו לנו צה"ל הקטן הצלחתי לטמור את חציהאי סיני כולו תוך כמה ימים, ואילו שתי האימפריות — אימפריותו -- האזירות, צרפת ובריטניה הנרולה, לא יכלו לכבוש אפילו חצי הרצועה שעל גדה אחת של התעלה. ועתה, הן הראשונות ה' נכנעות לבלוף הרוסי ונבחלות אחרת, כשתן נדררות אותנו במנוסת הנסיכה שלהן.

נחמיה פולק, חיפה
 כל זמן שהייתי בפעולה, בחצי תריסר איי שמים בסיני, הייתי מלא נאווה וחרוה-חיים — למרות שפניום לא מעטים שרקו מסביבי, והנה, רק חזרתי העירה, נעברה רוחי. מרב' רים על נסינה, על ויתורים, על חזרה אל האמפול. הנרוע הוא כי אין כל ברירה נראית באופק...

דויד גור, יפ
שיחה בסיני

אחרי כיבוש כמה מקומות בסיני, הגענו למתנה צבאי מבוצר, בו נתקלנו בהתנדות. עלינו על המתנה ובכשנו אותו. התקדמתי עם כמה חברה אל הדגל המצרי, שהיה מונף על ראש בניו סמואל, בראש הנבעה. החברה נכנסו אל תוך הבניו ואני נשארתי בחוץ, עם המכונית. והנה אני רואה רץ לכיווני קצין מצרי, כולו מחרד. קפצתי אל הפסקע ורציתי לחסלו. מתאום הוא צועק -- עבד' רית: "שלום! שלום!"

עבר בי זרם חשמל ולא ידעתי אם ללחץ על הדק או לא. ואילו המצרי המשיך ל' חייד ולהתקדם. קפדתי עליו, באנגלית, ל' עמוד. הוא נעצר. אחר-כך התחיל לרבר, וזכיר לי את הסיפור המופלא הבא:
 "אני גר בקהיר, בשכונה שיש בה הרבה יהודים. אני ירדתי היהודים. לפני שנה היו תה לי כברה יהודיה והיינו צריכים לזהר חתן. או למתתו באוניברסיטה. אבל לפני שיכולנו להתחתן, קרא לי לצאב ושלחו או תי לקורם קצינים רחוק, כאלכסנדריה. באר תו זמן, עצרו את הבחורה והעבירו את משפתה למסום רחוק, וער היום אינני יודע איפה היא. אבל אני אוהב אותה מאד ולא יכולתי לשכוח אותה."

"בשסימתי את הקורם, נשלחתי עם חברי, בניתי הקורם, לגופש באיפליה וצרפת. בני קרנו בקברים ובבתי-בוש, אבל אני לא יכולתי להסתכל על אף בחורה, אפילו היפה ביותר, מפני שאני אוהב את הבחורה היחיד' דיה שנולדו ממני. אני לא נלחמתי וגם לא נתתי פקודה להיילי לפתוח באש נגדכם. אני רק מקווה שהיה שלום ושאוכל למצוא את האוהבתי ושהיא תסכים להתחתן אתי. למרות שנלחמתי בצבא ישראל."

תוד כרי שיחה, רמת לי את תמונת הבחורה. הוא ראה לי את שעונו. את אונקנו -- הלן; רק ששארר לו את חיוו ואת המטונה. אפתי לו שילך ויצטרף לכבוצת השבויים שתפסנו.

יוחאי מרון, הרצליה
המשקיסטים מנצחים

קשה עריין להשתחרר מהרושם האדיר שי עשתה עלי כתבה-הענק שפרסם על שלום כהן, על מסע הנבירה של חטיבה 9, עד לאי סיראן (העולם הזה 996). אשרי העתון אשר חכרי

מערכתו לא נעדרו מבין שורות הלוחמים, על מנת להנציח את נכורתם לעד... ברוך דפני, סבריה

מפל מביעבי הסיכוב השני, היה המסע לפטורא הסיבוע האדיר ביותר. כתבתכם הי עמתי לנגד עיני את התור האיום, את הי שרשים ואת רוח-העוון, הנבירה, הקרבנות, הנצחונות והראנות של כל אותם המאות שרשמו את המרס המגורי בתולדות צה"ל והישוב כל עוד יהיה לעם ישראל בניום היודעים לתקוף מרבר ולהכניעו -- לא יכ' חידונו מעל פני ארמת הכורא.

דויד הירשפלד, ירושלים
 המסע לשארם אל-שייר הוכיח את מוד יכולתנו: אנשי עמל, יוזמה ועקשנות, המסע נלים לא רק להתמודד עם האויב, אלא גם עם הסכע -- היילים שראו בצידום נכס יקר, שלא הפקירו מכוניותיהם בדרך אלא עמדו ותיקנו אותו.

כאשר כבשנו את שארם אל-שייר, הודמנו לי לשוחח עם המספר המצרי השבוי, שאלתי אותו מה דעתו על צבאנו. הוא הביט סבי' בו: בכל מקום הדרו אנשינו על רכב מצרי, שרק לפני שעה קלה נעוב על-ידי האויב כלא מתאים לפעולה. מה ויש כבר חיסטו ההברה בקרבים של ברוקסאריירים ומש' איות מקולקלות, כדי להתניעם. "כל זמן שי' היילים שלכם הם גם נאונים מכניים, לא יקום צבא טוב יותר בעולם כולו," אמר לי המצרי. אילו ידע את הפלה "מסיקסיסים", היה בוודאי משמשש בה.

הצד השני
 האם תעיו המערכת לשנות את התואר של אישיהשנה שהעניקה לנמאל עבד אל-נאצר בראשיהשנה היודי האחרון? לדעתי, עלים לחזור בכס ולהעניק לנמאל את אשר הנחיל לו צה"ל, צבא השנה, ולקראו לו "איש ה' מבוסה ההיסטורית של מינו".

פארס חדיד, דלית אל-כרמל
 נמאל עבד אל-נאצר חולל את המאורעות העיקריים בשנה שעברה. המערכת שתמח מאד אם יחול לחולל מאורעות השנה.

לא לפרסום
 תמהתי לקרוא בגליון האחרון (העולם הזה 996) כי נולדה מיארסו הכטיחה לי עורכי העתונים שצה"ל לא יסוג מסביני לא קראתי מלה על כך בשום עתון אחר. הי הסביר היחיד המתקבל על הרעת הוא הי הנב' מאיר אמרה את הדברים, "שלא פטר סום" במסיבה סגורה. אם כן, כיצר פרסמי חם אותם?

ד"ר מאיר לוי, חיפה
 בהתאם לאתיקה העותונאית, העולם הזה רואה את עצמו חופשי בהחלט לפרסם דברים הנאמרים, לא לפרסום "במסיבות שאין הוא משתתף בהן."

המושך הממורת
 עד לכשיו היה בני קונה את העולם הזה מדי שבוע. כאשר נקרא למלחמה, החלפתי לא לשבור את המסורת, ומדי שבוע השמכי תי לקום ביום רביעי -- בדיוק כסוהו -- ונקייתי את עותנכם, וגם קראתי בו, וחנה, נגלה לנגד עיני עולם חדש: עתון אשר לא רק מוסר עובדות, אלא גם מלחח בהירות את המערכה כולה... קשה לי לקרוא עבי רית באופן שוטף, אבל את העולם הזה אקרא מעתה בקביעות.

איש מופת
 אני מציע שתעניקו את התואר "איש מור פת" לגיבור המאורע הבא. עליו לציין כי כנות שאנני מכיר באופן מיוחד את האיש, זו פעם ראשונה שראיתיו בגודו, איש גינל של כל השנה, בחור צעיר, שגוי, שגד בכחו. סלבושה הוא בכחור בשם עזרי, שבסערת הקרבות במשלטים, בגורת אבועיגלה, ירד, למרות הפקודה שאמרה זאת, לשרה-מוקשים כדי לחצול טים מוססונג שמסום הופל על ידי תותחי המצרים המים היה פצוע, ורק אומץ-לב ותעוץ יכולים היו להצילו, על כתפיו נשאו בחולות עד הביאו אותו למסום מנחמים.

משה שביט, גבים
 העולם הזה ישמח לחקור בדבר אם יסופקו לו הפרטים הדרושים.

עלילות סיני

אתה השתתפת בסיבוב השני. אולי היית נהג בשדמן, אולי טיים במיסטר, אולי איש הג'א, ואולי גם מנהל שקים. ראיח נוף חדש. יצאת ממסגול הי'ך הרגילים. עולם של חיות חדשות נפתח לפניך.

אולם מבין כל החוויות שמילאו את לבך בימים גזושים אלה, מזדקרת חוויה אחת. בעיניך היא מסמלת את מיבעיני כולו.

מה היא?

את זאת היינו רוצים לדעת, אנו ורבות הקוראים כמך עתון זה. על כן הכריזה מערכת העולם הזה על תחרות שתשא את השם עלילות סיני, ושמסרתה להוציא סמך בכוח את זכרונותיך מימי המיבע.

ובכן: חשוב מה היתה חוויתך העיקרית בימי המיבע. הכתנה אינה לצי'ופאת, אלא לסיפורי משה גדול שעשית או שנעשה לנגד עיניך, מקרה שקרה לך, מיבעע מסוכן במיוחד או יפה במיוחד. רשום אותו בפשטות (לא יותר מ500 מלות), צרף תצלומים שלך ושל חברייך באותה שעה (אם יש), שלח את הכל למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, וציין על המעטפה "עלילות סיני".

המערכת תפרסם את העלילות הטובות והאופייניות ביותר. מבין הסיפורים שיתפרסמו ייבשר הסיפור הטוב ביותר, שיזכה את בעליו בפרס של 100 ל"י. עבור כל סיפור שיפורסם תשלם המערכת שכר-סיפורים.